

BEZOEK VAN Z.K.H. PRINS HENDRIK AAN DE ROODE-KRUISINRICHTINGEN VAN HET COMITÉ VAN HET NED. ROODE KRUIS V. HEERLEN EN OMGEVING
In het midden: Z.K.H. Prins Hendrik, Voorzitter van het Nederlandsche Roode Kruis. Naar rechts: Ch. de Hesselle, Voorzitter van het Comité, C. Blankevoort, Secretaris van het Comité, Dr. A. Widdershoven, Sectie-Commandant der transportcolonne Heerlen, Dr. W. H. Cals, Sectie-commandant der transportcolonne Schaesberg-Eygelshoven, Mr. M. A. M. Waszink, Burgemeester van Heerlen, Dr. E. Hustinx, Chirurg. Naar links: Jhr. Mr. E. B. F. Wittert van Hoogland, lid van het Hoofdcmité, tevens afgevaardigde van de Nederlandsche afdeeling der Ridders van Malta, Dr. F. de Wever, Penningmeester van het Comité, Directeur-Geneesheer van het St.-Josephs-Hospitaal te Heerlen, Mevrouw J. Koster, Lid van het Bestuur van het Comité, L. Driessen, Rector van het St.-Josephs-Hospitaal en Sanatorium te Heerlen, R. Pierre, Lid van het Bestuur van het Comité, Dr. A. van Leent, oprichter en leider der verpleegcolonne. De overigen: Leden der verpleeg- en transportcolonne Heerlen en Schaesberg-Eygelshoven.

DE ROLLEN VERWISSELD

Secretaris gevraagd door een schrijver, die oorspronkelijke onderwerpen zoekt. Bereidsheid en kennis van moderne talen vereischten. Persoonlijk aan te melden 's avonds tusschen 7 en 9 uur, Belgradostreet 35.' Aldus luidde de advertentie.

Richard Manning las dit en slaakte een zucht van verlichting.

„Eindelijk,” mompelde hij.

Hij ging voor den spiegel van zijn sober gemeubelde slaapkamer staan en zag daarin een net uitzien jongeman, in den bloei van zijn leven; doch met niet te helder linnen en afgedragen kleederen. Op zijn gelaat was ontbering te lezen en zijn oogen droegen de onmiskenbare sporen van slapeloze nachten. Hij was moe van het vechten tegen 's levens noodlot, aan het eind van hoop en geduld en op eenige tientallen guldens na ook aan het eind van zijn geld. Hemel, wat had hij de laatste vijf jaren niet door-gemaakt.

„Goede God! wat zal het einde zijn?” had hij meermalen in wanhoop zich afgevraagd.

En nu, terwijl hij zichzelf beschouwde zei hij: „vanavond zal het einde zijn.”

Hij las nog eenmaal de advertentie met een soort van woeste vreugde, die aan zijn gelaatstreken een onheilspellende uitdrukking gaf.

„Niemand kan 't nu tegenhouden,” mompelde hij. „De Voorzienigheid heeft dit gezonden.”

Hij frommelde de krant tot een bal ineem, smiet dezen op den grond en trapte erop. Toen ging hij de deur uit.

„Ik mag er wel wat netter uitzien,” zei hij, en liep een winkel van heerenmodes binnen. Daar kocht hij een nieuwen boord en front, een paar manchetten en een nieuw-modische das. Hij deed alles in den winkel aan. O, wat een genot dat schoone linnen! Toen kocht hij nog een nieuwen hoed en een overjas, wandelde als een ander mensch den winkel uit en smiet het pakje met afgelegd linnengoed in een goot. Een straatjongen raapte het op en snelde er mee heen.

Richard Manning liep in-tusschen voort met een grimige uitdrukking op het gelaat. De klok van de St. Martin sloeg vijf slagen.

„Nog twee uur,” peinsde hij.

Hij begaf zich naar een kapperszaak, waar hij een pruik en een baard kocht, trad daarna een restaurant binnen, bestelde een uitgezocht menu met een halven flesch champagne en wist dat hij geen cent meer op zak zou hebben als hij Belgradostreet zou hebben bereikt. Doch wat hinderde het! Van avond zou hij zijn noodlot vinden — of zijn geluk.

Hij kocht een fijne sigaar (welk een weelde!), gaf den

kellner een fooi, liet een taxi voorkomen en voelde zich een heel ander man, toen hij aan no. 35 Belgradostreet aanscheelde. Hij was zijn laatste geld kwijt, doch aan zelf-vertrouwen rijker geworden.

Hij werd dadelijk, nadat hem was opengedaan, naar een rijkgemeubeld studeervertrek geleid en daar, in een gemakkelijken stoel, vond hij een jongeman in avondtoilet.

DE NIEUWBENOEMDE COMMANDANT VAN HET LEGER DES HEILS.

Ter vervanging van commandant Ridsdel, die onlangs is vertrokken, is door Generaal Booth benoemd tot commandant voor Nederland van het Leger des Heils, de heer William J. Mac Alonan, van wien hierboven een portret met zijn echtgenote.

„Mijnheer Allerton,” zei de dienstbode.

De heer stond op.

„Zoo,” dacht Richard Manning, „dat is dus Carlton Vivian, die Londen stormenderhand veroverd heeft met zijn boeken. Hij is weinig veranderd.”

„Mijnheer, ik kom in antwoord op uw advertentie . . .” ging hij luid voort.

„O ja, ga zitten.”

Manning koos een stoel in de schaduw.

Eenige vragen werden gedaan met betrekking tot bekwaamheden, opvoeding enz. Carlton Vivian luisterde met belangstelling naar de hem gegeven inlichtingen.

„Ik denk dat u wel de geschikte persoon voor mij is,” zei hij. „Goed uiterlijk, welbereid . . . heel goed!”

„Ik schrijf zelf een weinig,” merkte Manning op.

„Werkelijk? en . . . met succes?”

„Niet bijzonder!”

„Hm!”

„Maar ik heb veel verbeeldingskracht,” ging Manning voort.

„Ja, dat is voor deze betrekking ook onmisbaar,” antwoordde Vivian, terwijl hij met zijn vingers op een boek troomelde. „Geef mij eens een schema voor een verhaal, dan kan ik oordeelen of u hierin voldoende bekwaam zijt.”

„Luister dan,” zei Manning, terwijl hij voor den schrijver ging staan. „Stel u voor er zijn twee broers, tweelingen als u wilt, ze groeien op als elkanders evenbeeld. Hun karakter is echter verschillend. De een is ondernemend, weinig nauwgezet en heeft in alles succes, de ander is bescheiden, terughoudend, weinig toegankelijk, maar in werkelijkheid de beste van de twee. Beiden vatten liefde op voor hetzelfde meisje. De eerstgenoemde jongeman is niet eerlijk, hij vertelt het meisje allerlei leugens omtrent zijn broeder. Onderwijl komt de moeder der tweelingen te sterven en laat haar vermogen aan de beide broeders na. Dezen, die zich buitenslands bevinden, keeren naar het vaderland terug, doch het schip vergaat in den Stillen Oceaan. De broeders zijn evenwel zoo gelukkig op een stuk wrakhout een der nabijliggende eilanden te bereiken, waar zij eenige maanden onder de inboorlingen doorbrengen. Eindelijk komt er een schip in het gezicht, ze beklommen een der rotsen om de aandacht van het scheepsvolk op zich te vestigen.”

Hij hield even op en keek den beroemden schrijver aan, die beefde als een espeblad. „Scheelt u iets?” vroeg Manning.

„Neen, niets! Ga voort!”

„De ontrouwe broeder wenscht naar het vaderland terug te keeren, om de erfenis voor zich alleen te hebben en het meisje te kunnen trouwen. Wat zal hij doen? Hij geeft zijn broeder onverhoeds een slag op het hoofd, laat hem voor dood liggen en keert alleen met het schip huiswaarts.”

Hier zwijgt hij weer even en zegt dan minzaam:

„Misschien kunt u nu wel het verhaal vervolgen, mijnheer.”

Met een bovenmenselijke poging gelukt het Carlton Vivian te zeggen: „Het is niet

DE STAF VAN DE 3^e DIVISIE.

1^e rij van l. n. r. Veldprediker Majoor Janssen, Kapt. V. M. A.-Korps Ruys, Divisiearts Luit.-Kol. Romeijn, Chef v. d. Staf Luit.-Kol. Noest, Divisie-Comm. Gen.-Maj. van Terwisga, Aalmoezenier Majoor Huys, Comm. v. d. Ver. „Het Roode Kruis” de gep. Gen.-Maj. Lüder, Maj.-Intendant Busch-Geertsema, Kapt. Gen. Staf O. I. L. van Genderen Stort, Res. 1e Luit. der Huzaren Baron Taets van Amerongen tot Woudenberg, 1e Luit. der Huzaren Labouchère. 2e rij v. l. n. r. Veldprediker Maj. v. d. Ven, Kapt. de Goeyen, 2e Adj.-Chef v. d. Staf. Kapt. Gen. Staf den Hoed. Adj.-Chef v. d. Staf Kapt. ten Hove, Off. v. Gez. 1e Kl., 1e Luit. V. M. A.-Korps, Jhr. van Vredenburg, Div.-Paardenarts Kapt. Baron Bentinck, Kapt. der Veld-Art. du Vijn, 1e Luit. der Genie van Tarel, Comm. Telegr.-Afd., 1^e Luit.-Kwartierm. Luger, 2^e Luit. V. M. A.-Korps Koolhaas, tijd. Off. v. Gez. 2^e Kl. Weve. 3^e rij v. l. n. r.: de heer Ruigwolda, toegevoegd Hoofdamt. Telegrafie, 1^e Luit. Kraak, Kapt. V. M. A.-Korps Hombach, Kapt.-Int. Buffordt, Res. 1^e Luit. van Gason, Direct. v. d. Veldpost, 1^e Luit.-Int. O. I. L. van Rie, 1^e Luit.-Adj. Jhr. Laman-Trip, rijd. Paardenarts 2^e Kl. Westerling, 1^e Luit. v. d. Veld-Art. Goulmy.

(foto A. van Beurden).